

Список використаних джерел

1. Ожегов С. А. Словарь русского языка. М. : Рус. яз., 1984. 816 с.
2. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 7 квіт. 2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>.
3. Про обов'язкову спеціальну перевірку відомостей, що подають кандидати на зайняття посад державних службовців : Указ Президента України від 19 листоп. 2001 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1098/2001>.
4. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
5. Про затвердження Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, які передбачають зайняття відповідального або особливо відповідального становища, та посад з підвищеним корупційним ризиком, і внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України : постанова Кабінету Міністрів України від 25 берез. 2015 р. № 171. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/171-2015-%D0%BF>.
6. Типовий порядок проведення конкурсу на службу до поліції та/або зайняття вакантної посади : наказ МВС України від 25 груд. 2015 р. № 1631. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0050-16>.

Люлін Валерій Олександрович,

науковий співробітник наукової лабораторії
з проблем протидії злочинності ННІ № 1
Національної академії внутрішніх справ

ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ НА ОБ'ЄКТАХ ВОДОПРОВІДНО-КАНАЛІЗАЦІЙНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

Корупція як соціальне явище є серйозною проблемою будь-якого суспільства. Найбільш небезпечною формою корупції є зрощування злочинних елементів з державними структурами, внаслідок чого чиновник працює насамперед з метою власного збагачення або займається торгівлею службовими функціями [1]. Не винятком стали і об'єкти водопровідно-каналізаційного господарства України.

Водопостачання – це сукупність заходів із забезпечення водою різних користувачів (населення, промисловості, транспорту тощо). Комплекс інженерних споруд, які здійснюють водопостачання, називають системою водопостачання, або водопроводом. Усі сучасні системи водопостачання населених місць централізовані, кожна з них забезпечує водою велику групу користувачів. Водопостачання невідривно пов'язане з розвитком водовідведення. Каналізація – санітарно-технічні споруди та мережі трубопроводів, призначені для збору і видалення твердих і рідких продуктів життєдіяльності людини, господарсько-побутових та дощових стічних вод, що утворюються на

території населених пунктів з метою їх очищення від забруднень і подальшого використання або повернення в водойму. Каналізація є необхідним елементом сучасного міського і сільського господарства і частиною системи водопостачання та водовідведення міського господарства. Порушення його роботи може погіршити санітарно-епідеміологічну ситуацію в місцевості [2, с. 11].

Згідно закону «Про місцеве самоврядування в Україні», право комунальної власності – це право територіальної громади володіти, доцільно, економічно, ефективно користуватися і розпоряджатися на свій розсуд і в своїх інтересах майном, що належить їй, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування [3]. Водопровідно-каналізаційне господарство є однією з найважливіших галузей життєзабезпечення населених пунктів, яка забезпечує нормальне функціонування усього господарсько-промислового комплексу, водопостачання населення України та очищення стічних вод, що утворюються в процесі його життєдіяльності. Варто зазначити, що здійснення розподілу майна, яке передавалося державою в «комунальну власність» відповідним радам народних депутатів, регламентувалося постановою Кабінету міністрів України № 311 від 5 листопада 1991 р. «Про розмежування державного майна України між загальнодержавною (республіканською) власністю і власністю адміністративно-територіальних одиниць (комунальною) власністю». У додатку до цієї постанови наведено перелік майна, який було передано у «комунальну власність» областей України та міст Києва і Севастополя. На основі цього до складного механізму управління місцевих рад потрапили і майнові комплекси підприємств водопровідно-каналізаційного господарства, у тому числі міжрайонні водопроводи з магістральними водоводами, що обслуговують декілька населених пунктів області (крім водопроводів промислових підприємств), пов'язані з ними ремонтно-будівельні, автотранспортні та інші підприємства.

Сьогодні, значна частина водопровідних та каналізаційних мереж знаходиться в аварійному стані і підлягають заміні та ремонту. Із настанням літнього періоду зростає інтенсивність ремонтних, земляних і очисних робіт, робіт в колодязях, котлованах, траншеях, закритих просторах, що в свою чергу збільшує ймовірність вчинення кримінальних правопорушень. Так, централізованими системами водопостачання забезпечені 443 міста (або 96,5 % від загальної кількості), 497 селищ міського типу (або 56,1 %) та 737 сільських населених пунктів (або 2,6 %). Потужності комунальних та відомчих водопроводів складають понад 14,3 млн. м³ на добу, що забезпечує середньодобове водоспоживання на 1 міського мешканця в обсязі 326 літрів. Близько 30 % загального водоспоживання задовольняється за рахунок підземних джерел. Сьогодні в Україні експлуатується понад 67,4 тис. км водопровідних мереж і водоводів, 25,7 тис. км каналізаційних мереж і колекторів. З них майже 20 % амортизовано, в

аварійному стані знаходиться 4,5 тис. км водопровідних і 1,45 тис. км каналізаційних мереж [4, с. 54–55].

Аналіз криміногенної обстановки засвідчує, що за останні роки кількість кримінальних протиправних діянь у комунальній сфері залишається стабільно високою з тенденцією до щорічного зростання питомої ваги тяжких та особливо тяжких її проявів, а також розмірів заподіяної ними шкоди (у 2015 р. зареєстровано 1,8 тис. кримінальних правопорушень, 2016 р. – 2,2 тис., 2017 р. – 2,0 тис., 2018 р. – 2,5 тис., 2019 р. – 2,1 тис., 2020 р. – 2,4 тис.). Серед внесених відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань про кримінальні правопорушення у цій сфері переважають кримінально-протиправні посягання проти власності (75 %), у тому числі вчинені шляхом привласнення, розтрати майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем (41 %). У зв'язку з тривалим реформуванням комунальної галузі, що проходить в умовах нестабільності спостерігається зростання кримінальних правопорушень, вчинених особами, які виконують організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції в управліннях, на підприємствах або організаціях (на 23 %). Водночас кількість виявлених у зазначений період організованих груп та злочинних організацій відповідного спрямування зменшилася на 33 %, а закінчених провадженням кримінальних правопорушень – на 27 % [5].

Треба підкреслити, що сучасний стан водопровідно-каналізаційного господарства України характеризується дефіцитом фінансових ресурсів, необхідних для належної експлуатації та обслуговування систем водопостачання та водовідведення, незадовільним технічним станом споруд, обладнання, недосконалістю структури управління галузю та нормативно-правової бази для забезпечення її надійного і ефективного функціонування. Сьогодні практично немає постійного джерела фінансування, насамперед коштів на реконструкцію або будівництво систем водопостачання та водовідведення. Усі ці фактори сприяють перш за все вчиненню корупційних правопорушень на об'єктах водопровідно-каналізаційного господарства України, злочинці стали активно пристосовуватися до нової системи функціонування водопровідно-каналізаційного господарства і форм контролю за його діяльністю, розширили можливості незаконного збагачення, використовуючи нові та видозміннені способи розкрадань (розкрадання коштів, товарно-матеріальних цінностей зайняло лідируючі позиції). Характерним для об'єктів водопровідно-каналізаційного господарства є кваліфіковане приховування злочинцями слідів та ознак кримінально караних діянь (частка латентної (невиявленої) кримінальної протиправності у цій сфері складає 70–80 %) шляхом використання мережі різних господарюючих суб'єктів недержавного сектору, що займаються водоканалізаційним бізнесом, підроблення проектно-кошторисної, реєстраційної та дозвільної документації, ігнорування норм і правил безпеки, неправомірного доступу до інформації в автоматизованих телекомунікаційних мережах, застосування

удосконалених технологій відмивання злочинних доходів, що значно ускладнює запобігання правопорушенням у такій галузі комунальної власності. Водночас сучасні реалії розвитку злочинності свідчать про те, що вона набула принципово нової якості, трансформуючись у корупційні злочинні організації.

Таким чином організація системного запобігання кримінальним правопорушенням на об'єктах водопровідно-каналізаційного господарства має стати одним із пріоритетних завдань державної політики й потребує детального вивчення криміногенної природи цього явища, її витоків та особливостей, сфери корупційної діяльності й суб'єктивного складу, наукового обґрунтування пропозицій щодо вирішення теоретичних і практичних проблем, які виникають у процесі запобігання їй в Україні, ужиття дієвих міжвідомчих заходів і поглиблення співпраці органів державної влади.

Список використаних джерел

1. Антикорупційний менеджмент: підручник. Київ, «Центр учбової літератури», 2021. 776 с.

2. Водопостачання : навч. посіб / В. О. Сашко, Т. М. Терещенко. Київ, 2019. 114 с.

3. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.

4. Сухорукова Т. Г., Ключко Ю. С. Оцінка стану водопровідно-каналізаційного господарства України. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2018. № 63. С. 53–59.

5. Аналітичні довідки про основні тенденції розвитку безпекової ситуації в Україні та стан виконання пріоритетних завдань центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Міністром, за 2015–2020 роки. Київ : ДНДІ МВС України, 2015–2020.

Максименко Олена Василівна,

старший науковий співробітник
наукової лабораторії з проблем протидії
злочинності ННІ № 1 Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, старший науковий співробітник

ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВІ ІДЕЇ ДВАДЦЯТИ ПРИНЦИПІВ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Явище корупції супроводжує суспільство протягом усього його існування. На кожному етапі суспільного розвитку розуміння корупційних дій і покарання за нього були різними. У Середньовіччя корупція розглядалася як порушення Божого закону, яка проявлялася в обмані та спокусі і вважалася гріхом. У період Відродження влучним було твердження Н. Макіавеллі про те, що корупція – це використання